

# ACOMPANYAR-SE EN LA MALALTIA

# IX

En aquest escrit us vull relatar com m'ha afectat la malaltia de la meva esposa, la Pepita. Donat que la vivència és molt extensa, m'entretindré només en els aspectes més transcendents, aquells que m'han fet canviar la vida, uns per a mal i d'altres per a bé. Per la meva consciència, la meva fe, el meu obrar, he descobert que aquesta experiència ha despertat en mi uns valors que tenia adormits o no els havia practicat.

creixem

DOCUMENT D' ACCIÓ CATÒLICA OBRERA



Imagineu quan, en una revisió mèdica, et diuen que la persona que estimes pateix d'Alzheimer. És el primer gerro d'aigua freda; a partir d'aquest moment el pensament es descentra i no saps per on has de tirar. Ordenes la casa, i vigiles els fogons, les claus, les portes..., per tal que no prengui mal. I tot això procurant que ella no se n'adoni perquè vol continuar fent les coses (però no li surten bé i has de fer les mil i una per donar-hi la volta tot inventant-te coses).

«Aquesta experiència ha despertat en mi uns valors que tenia adormits o no els havia practicat»

La Pepita es comença a rebel·lar contra mi perquè no li deixo fer tot el que vol. Quan surt al carrer no vol que l'acompanyi, però jo no la perdo de vista i la segueixo a relativa distància. Quan primer sortia sola pel carrer (li donàvem una mica d'autonomia) es perdia sovint. Un dia, a mitja tarda, es va perdre, i no la trobàvem de cap manera; imagineu, s'acosta la nit, no la trobo i em cau el món al damunt.

Les situacions de perill com aquesta es van repetir moltes vegades i alguna de molt pitjor. Però us puc dir que, en situacions molt penoses, em quedava l'últim recurs de demanar ajuda a l'àngel de la guarda: sempre l'invocava i sempre em responia. Per això li professo una devoció especial.

«En situacions molt penoses, em quedava l'últim recurs de demanar ajuda a l'àngel de la guarda»

### **Del centre de dia a la residència**

La situació a casa, quan la malaltia es va agreujar, era molt complicada; tot era rebel·lia i no li podia cobrir les atencions de la higiene diària perquè ella es plantava i no deixava que li fes res. L'havia de posar a punt per portar-la al centre de dia i jo, esperant assegut a la butaca, desesperat, esperant veure si s'obria una escletxa per poder-la aprofitar i preparar-la per sortir. Ho passava molt malament davant la impossibilitat de fer-li res.



Al centre de dia també ho van passar malament, perquè la Pepita, en veure's tancada, es posava molt nerviosa i cridava molt fort. Sovint em trucaven demanant que l'anés a buscar. Durant aquest temps, no hi vaig trobar cap benefici perquè tots dos patíem, i molt. Conjuntament amb l'Hospital del Mar, ens vam oferir per fer investigació de la malaltia. Va ser un sacrifici molt gran per a la Pepita, donat que cada prova era molt complicada i, els últims mesos, encara van ser més difícils.

«Primer em cuidava de la Pepita, però de mica en mica, em vaig anar implicant en l'atenció d'altres malalts residents»

Una altra sotragada va ser quan vaig decidir que havia d'ingressar a la residència; va ser un cop molt fort ja que era la primera vegada que la treia de casa. De fet, hi vam ingressar tots dos. Primer em cuidava de la Pepita, al matí i a la tarda, però de mica en mica em vaig

anar implicant en l'atenció d'altres malalts residents, fins al punt que els semblava que jo era també un empleat de la casa. El personal de la primera planta de la residència es va convertir en la meva família. Creant l'ambient favorable, vam arribar a fer amistat, no solament amb els residents, sinó també amb els familiars.

«M'emociona pensar en el record que m'ha quedat de tantes coses bones que hem compartit la Pepita i jo»

Cuidadors, malalts i familiars em van ensenyar molt més que en un curset de psicologia que vaig fer a la mateixa residència. Vaig comprendre els malalts, els sentiments i el despreniment dels familiars. També vaig descobrir la sensibilitat que tenien els cuidadors, vocacionals, lliurats a una feina tan desagradable.

Durant l'estada a la residència, la Pepita i jo vam descobrir la manera de fer-nos feliços; en cada moment estàvem en

comunicació, semblàvem dos colomins. Jo l'alimentava amb diàleg, amb afecte, amb tota mena de detalls i ella em responia amb carícies, petons, abraçades i rialles, que em feien molt feliç. Tot això va durar molt de temps, mentre ella perdia facultats i jo li donava estimació. Aquests sentiments van durar fins al final.

M'emociona pensar en el record que m'ha quedat de tantes coses bones que hem compartit la Pepita i jo. Quan estàvem a la residència, les cuidadores deien «quan la Pepita falti el Joan s'ensorrarà». Però no ha estat pas així, sinó que m'he implicat més en la vida. Perquè a cada moment recordo els moments viscuts amb ella, em sento en contacte amb la Pepita, i li dono gràcies perquè intueixo que m'està ajudant i que, de ben segur, es troba on es mereixia, prop de Déu.

▶ recicla o comparteix aquest document